

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Zólyomi Kati interjúja:

KIT ISMERTÜNK MEG? Böjte Csaba testvér - 3., befejező rész

„Én egy olyan világot szeretnék, amelyben több lenne a béke, a nyugalom, a jókedv!”

Kedves olvasó! Már közelebb kerültél Csaba testvér lelkéhez. Beszélgetésünket szándékosan három témakörre osztottam fel. Most kerül sor a harmadikra, a legizgalmasabbra. Az alábbiakban olyan életfelfogásról, humorról, munkásságról lesz szó, amely bizony ritkán adódik.

ZK: Pontosan merre jártál utoljára, mielőtt Buenosba indultatok?

Csaba testvér: Bukarestből jöttünk, ott is volt egy találkozó, bejártunk a kulturális minisztériumba meg a magyar nagykövethetnél voltunk, azelőtt meg Déván voltam, meg a Székelyföldön, Magyarországon, ahol az idén vagy négyszer is voltam, pl. Szigetszentmiklóson, s most mondta a házigazda (Fóthy István) hogy az idősebb lánya ott lakik (Fóthy Erzsébet, Lumpi)... Ott van egy nagy iskola, s az ezer gyereknek tartottam egy előadást.

ZK: Gyakorlatilag már csak előadásokat tartasz, amikor utazol?

CST: És hát taszítom a dolgokat, hogy menjenek! Én egy olyan világot szeretnék, amelyben több lenne a béke, a nyugalom, a jókedv! Annyi gyerekünk van, akiknek nem egy ideges világot szeretnék, hanem egy jókedvű életre nevelni őket. Szeretnék megtenni mindent, hogy ez ilyen legyen.

ZK: Melyik régiója Erdélynek a legszegegyebb, s amely a te hatásod alatt van?

CST: Az évek alatt kialakult egy gyermekvédelmi tevékenység. Ez azt is jelenti, hogy egy-egy tájegységen létrehozunk szinte minden faluban egy „napközi” otthont. A román állam nem tartja fenn ezeket. Pl. Csíkszentdomokoson az önkormányzat adott egy területet, amelyre építettünk egy szép épületet, oda bejár 40 gyerek, a leggyengébbek az iskolából. Velük nemcsak tanulunk, hanem játszunk, kapnak uzsonnát, tanszert, meg ruhát is. Ez az iskolaház egész évben nyitva van, s ez azt jelenti, hogy a gyerek nyáron is, télen is, szinte mindig ott van. Mindig ezt mondom a kolléganőknek, hogy nem elég csak a szorzótáblát megtanítani, hanem egy jó paprikás gulyást készíteni, hogy a lányok tudjanak sütni-főzni-vasalni, kertet művelni, vagyis amit a szülők kéne csináljanak, de mivelhogy betegek, vagy meghaltak, vagy alkoholisták, vagy sehhol sincsenek, ezért ezeket a funkciókat mi átvállaljuk tőlük. Namost ezek a gyerekek minden este hazamennek a napköziből. Viszont ha ez mégsem elég, akkor kerülnek be egy bennlakó otthonba.

ZK: Előfordulhat, hogy ez nem is a saját falujukban van?

CST: Minden vidéken kell legyen ilyen ház. Most már nagyon szépen be tudtuk fedni az egész rendszert. Lehet, hogy másutt jobban megértik, mint Magyaror-

szágon, még a román állam is fenntart egy gyermekvédelmi hálózatot, s tolerálják, hogy mi egy alternatív, magyarnyelvű hálózatot építsünk ki. Azt gondolom, hogy olyan kevés magyar gyermek születik, hogy meg kellene tegyünk mindent, hogy ne vessen el az a kevés, hogy ne pancsolódjon el, hogy a nemzeti, vallási identitását tudjuk megőrizni annak a gyerekeknek.

ZK: Szóval akkor te mindkét oldalát ellátod: hitet s magyarságot.

CST: Ettől függetlenül, főleg a szórványban, ha egy román család bajba kerül, logikus, hogy őket is kisegítjük.

ZK: Ezek után milyen elvárással érkezél közénk, mikről szeretnél közösségünk embereivel beszélgetni?

CST: Hát tudom, itt sincs magyar pap, tehát ha tudok misézni, egy-egy embert meggyónatni, vagy elkészíteni a Húsvét örömeire, akkor úgy érzem: már nem jöttem potyára. Ha barátságok szövődnek, s ha esetleg valaki Argentínából Erdélybe látogat el, és megismeri a mi gyerekeinket, annak különösen örvendenék. Sokan kérdezik, hogyan lehet minket támogatni... A kezdet-kezdetétől mondom, hogy ne sírjunk, hogy fogy a magyar, hanem fogjunk össze! Ha valaki pl. napi egy eurót ad egy gyerekre, én abból ösztöndíjban felnevelem! A román állam is rakjon egyet melléje, és egy harmadikat még én összehérek itt-ott. Itt Argentínából is lehetne egy-egy ilyen gyereket ösztöndíjazni. Akkor én annak a gyerekek az

Havi „HUFImondat”:

„A múltat nem lehet tőlünk elvenni. De az csak akkor a miénk, ha ismerjük.”
(Nemeskürty István)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„...szivacs, érdeklődés és izgalom!”

Morzsolgom a folyamatosan gyűjtött benyomásaimat, és egyre inkább - szabadon - felteszem magamnak az égető kérdést: „Hová került el szép szemetek világa? Mi az, mit kétes távolban kerestek?...”, vagyis kutatom a legfiatalabbak tekintete útját, mert sokszor azt hiszem, elvesztették a nyomot. A gyerekek, a fiatalok olyannyira el vannak foglalva, hogy

alig akad idejük a kikapcsolódásra. Elméjükben nem marad hely a gondolkodásra. Ha e hely nem adódik, hova fér majd el, mi lesz a kreativitással? Mikor ez nincs, az élet egyik értelme vesz el. A fiatalság nem egy ür, hanem terep kéne legyen, szűznedves föld, puha-üres vázson, az ihletes ecsetek mezeje, szivacs, érdeklődés és izgalom! De nem ezt látom a legtöbbször, hanem ellenkezőleg, frivol felületességet, csak egy pillanatnyi átsuhanás tervét... Egy haszontalan várakozással vegyített sietést. Valamikor azt mertem javasolni egy fiatal barátomnak, hogy szánjon egy kis időt a látszólagos „sem mire” is. Hadd adhassa meg az élet neki is a jelt, hadd táguljon szét ajka egy ártatlan mosolyban, hadd merjen, vagyis legyen alkalma élvezni, hadd jöjjön rá arra, hogy arébb van számára is egy nagy titok! Ám áll a veszély! Mert nincs az az ideje, senki sem táplálja igényét, a tanárok elcsitítják benne még a humort is, senki sem fejleszti benne a még nem felfedezett hajlamait. Csupán telik az idő, halmozódnak az órák, a nem leírt szürke törvények lapjai. A már könnyen felismerhető közönybálvány imádókat keres...

A közömbös élet nem enged közel magához egy jó könyvet, egy építő társalgást, egy félóra lazítást, egy-egyetlen mozzanat megosztott vagy egyéni átszellemülést. A cserkészélet pont e fogalmakat veszi kiindulópontnak! Sokszor egyetlen támasznak is! A sokak szerint „naiv-gyerekes” foglalkozás emberépítő jellege a legérdekesebb! Gondolkozz, értsd meg, lazíts és alkoss! Komplikálnak tűnik? Nem! Mi kéne legyünk az életünk drága órái meghatározói! Ahogy a nyomások egyre inkább nőnek, azonos arányban szorítják ki belőlünk a rövid létezésünk értékes szikráit. Ha az elmélet is kötelesség, ha a nap huszonnégy órája be van osztva, ha a hajsza sajátítja el az egyéni percek birodalmát... mit várhatunk a jövőtől?

A napokban ezt kérdezte az anyja egy 12 éves ZIK diákomtól: Mit tanultál ma a ZIK-ben? Gondolkodni! - válaszolta. Az anyukája rákérdezett: Milyen tantárgy ez, kivel tanulsz? Zókával, válaszolt a gyerek...

Hadd meséljem el, hogy e csoportnak (Eper) földrajzot tanítok. Szűrje le a kedves olvasó az elrejtett üzenetemet, aggodó szándékomat.
Zólyomi Kati

adatait elküldöm, legyen az kislány-kisfiú, aztán lehet vele levelezni,

ZK: S ő tudná, hogy itt van egy „keresztiszülő” szerűség!

CST: Ezek a gyerekek nagyon sokszor úgy nőnek fel, hogy nekik traumás az, hogy nem kellett apának-anyának. Sokszor nem azt hiszi, hogy a szüleje azért nem foglalkozott vele, mert részeges volt, hanem azt hiszi, hogy talán ő maga valami rosszat tett s azért nem kellett az apjának-anyjának. Ez egy mély seb, s lehet, hogy azért nem is az az egy euró a legfontosabb, hanem az, hogy habár a távolból, de valakihez kötődhet! Ez segít a gyerek gyógyulásában. Hogy fontos valaki számára.

ZK: Gondolom melletted pszichológusok is működnek...

CST: Hát igen, meg például Karda Robi teológia-történelmet végzett.

ZK: Robi hogy került hozzád?

CST: Én soha senkit nem hívok. Csupán mindenkinek elmondom, hogy mit

csinállok, és ha őt Isten aztán indítja... Szerintem Isten egy jó világot teremtett. Olyant, mint egy „pázl” (puzzle), egy kirakósi játék. Ha van egy gyerek, aki ölbe keredzkedik, biztos van hozzá egy asszony vagy férfi, aki ölbe venné. S valahol egy ház, ami azt várja, hogy a port egy gyerekkacagás felferje. Ha jön hozzám egy gyerek, biztos jön utána egy asszony, akinek életének nincs értelme...

ZK: Azonnal kap az ölébe egy gyermeket (nevetünk). Emlékszel, melyik volt a legkisebb gyerek, akit befogadtál?

Folyt. a 2. oldalon

Trianoni sebek, júniusi halál, e sírkőre minden gondolat rátalál, benőtte már a fű, ellepte a csúnya gaz mindazt, ami érzékeny s való, mindazt, ami igaz. E széltepte határ láng lett a szétszakított népnél, s mögötte óriásibb lett az úr a legsötétebb tengernél.

ZK.

Megemlékezésünk: 2011. június 4., a Hungária dísztermében, 19.30 óra

Bartusz Réka (Felvidék):

„Bár emlékezete maradjon meg...”

Teljes sötétség, függöny behúzva. Te csak állsz a színpadon, készen, gyönyörű viseletben - és vársz. Vársz, hogy szétnyíljon a függöny, a zenekar elkezdje játszani az oly ismerős dallamokat. Majd onnantól kezdve már nincs megállás. Táncolsz, énekelisz, mulatsz, játszol, a lelked hagyod a színpadon. És közben megszületik a több hónapig tartó munka gyümölcse.

A tavaly 40 éves pozsonyi Szóttos Kamara Néptáncgyűttes, ahol én is táncolok, idén egy új, egész estét betöltő műsorral készült. Az előadás címe: „Bár emlékezete maradjon meg...”. A nem kis létszámú érdeklődők először Pozsonyban tekinthették meg. Majd az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy Budapesten, a Hagyományok Házában léphettünk fel. Mindkét bemutató szinte teltházzal futott le, ebből is látszik, hogy vannak még magyar népművészetre éhes emberek.

A közönség felvidéki és erdélyi táncokat láthatott. Közben megismerkedhetett az élyes táncok népviseletével is. Az előadást színessé tette az Apró Szóttos Ki lesz az én párom? című gyermekjátéka, egy-egy szavaltat a műsor üzenetével kapcsolatban, valamint a meghívott két idősebb pár tánca.

A bemutató végén ismét állsz, a fényektől nem látsz semmit, csak hallod, ahogy a közönség tapsol, egyre hangosabban és hangosabban. Boldog vagy, mosolyogsz, mert tudod, neked tapsolnak. Tetszett, amit láttak, és megértették az üzenetet:

„Én azt mondom, hogy abban az időben voltak boldog emberek. Most már bolond emberek vannak és telhetetlenek. Akkor, ha valaki megtermelte azt a kicsi gabonáját, bekerült télen, az az ember otthon megelégedve csinálta dolgát. Az az asszony megvette a guzalyát, boldogan ment, ott eldúdolták a régi nótákat együtt. No meg aztán némelykor összehozták az öregeket is, az embereket... egy-egy bált. Jól elmulattak, ezekben volt gyönyörűség. Ez aztán erőt adott, reményt arra, hogy érdemes élni. Manapság ez nincsen, az emberek nem tudnak betelni a javakkal. Már ez se tartja őket vissza, hogy hát legalább egy héten egyszer vissza kellene térni: aki menjen a templomba, szokása szerint, de visszatérjen a mulatságba is. Azt őrizni, mer' ott megkapja az ember a vigasztalást.” (Csorba János a Népművészet mestere, szül. 1925, Szék)

A bemutató: http://www.szottos.sk/index.php?p=&t=a&xp=&vidalb_id=56&Mld=&Lev=&Ind=22&P=index.hu

Interjú Bőjtével ...

CST: Úgy volt, hogy anyákat is kezdem befogadni. Kismamákat. Egyszer döbbenetes volt, egy állomáson ültem s volt ott egy szegény nő, akin látszott, hogy gyereket vár, s kérdeztem mi lesz majd, s azt mondta: hát felnevelem, s kérdeztem: hol? Azt mondta, hát itt, az állomáson. Ott felénk a tél sokszor mínusz 30 fokot is jelenthet, és nem lehet jó ezt így hagyni. Jézus is jászolban született, dehát azóta eltelt kétezer év... S akkor hoztunk létre egy ilyen házat, ahova ilyen hajléktalan anyukák jelentkeztek. Ilyen értelemben van olyan gyerekünk, aki még meg sem született, de már befogadtuk!

ZK: Melyik az a templom, akár az a hely, ahova nagyon szeretsz járni misét mondani, ahol úgy érzed, hogy leginkább odatartozol?

CST: Hát székely vagyok, a föld azért húz... Csíksomlyón, ahol azért mégis az a nagy élmény, hogy az ember a Szűzmaria lábánál mond misét. Somlyón közben felhúztunk egy nagy házat! Átvettünk egy árvaházat és már több mint 80 gyerekünk van.

ZK: Szoktál a moldvai magyarokhoz is átmenni? Pusztinára?

CST: Igen, hát ha már Pusztinát említed, mellette van egy nagy házunk. De azért ott van a Csángó Szövetség, ami nagyon szépen működteti a házakat. Mi csak segítünk a munkában. Bákói kollégiumot szeretnék létrehozni, a Beszterce partján. De a magyarnyelvű iskolakérdés a moldvai csángóknál - az más lapra tartozik... Leginkább óvodát és első osztá-

Folyt. az 1. oldalról

lyokat kéne! Ezt könnyebben le is nyelné az ottani hatóság.

ZK: Már szinte az egész Kárpát-medencében vannak házaik, Felvidéken is?

CST: Persze, de nem mind a mi házunk, mi csak bejárjuk őket. Magyarországon viszont van két saját házunk. Ott is az van, hogy hiába van valakinek anyukája, ha ez nem tudja a gyereket megtanítani arra, hogy pucold meg a cipődet, mosd meg a fogadat, ülj neki tanulni, mert talán ő sem gyakorolja ezeket a dolgokat - akkor a gyerek mégis vadul nő fel. A napközibe bejön a gyerek, és mi ezeket pótoljuk: szülői funkciókat. Sokszor bejönnek a szülők is, és velük is foglalkozunk. Más-képp ennek sosem lesz vége.

ZK: Hány napot (vagy apácát), lelkeszt neveltél már fel?

CST: Van egy pár munkatársam, kollégám, aki elindult szerzetesnek már, nővérnek, Terézanya lányai közt is van néhány. A gyerekek közül szintén elindult egy pár, de én még nem tudok olyanról, aki be is ért volna. Most is van egy fiú teológián.

ZK: Mi a legújabb célkitűzésed, mármint olyan, ami még nem teljesült be?

CST: Nagyon megy most a vita a kettős állampolgárság körül, s azt gondolom, ezt meg kéne szervezzük, s akkor elkértem Győrből a Szent László ereklyét, s mikor most visszamegyek Erdélybe, végigjárjuk az összes házunkat, Szentmisét mondok az ereklye előtt, szóval körbe hordozzuk, mert hát Szent László Erdély védőszentje, és mindenhol elmondjuk, hogy békés módon a mi népünk egyesülhet.

Vagyis elmondani minden kollégatársunknak is, hogy miképp intézheti el kettős állampolgársága papírjait, a román és a magyar nép érdekében is. Ez egy nagy lehetőséget ad a békének. Azt is meghirdettük egész Erdélyben és Magyarországon is, hogy Szent Antal napján, a családok évében, minden házunkban az anyukák, apukák és gyerekeik együtt töltik a napot.

Hungária-hírrrrrrrr

Május elsejei asado és táncház

Hány út vezet egy kortárs nép megmaradása felé? Nem egy, az már biztos. Ki-ki a magáét megtalálva, kiválasztva, elindul valamire. Ha ez az elindulás egy tiszta cél felé vezet, iszonyatosan érvényes! A mai viszonyok keretében többféle csábító eszközt kell alkalmazni az öntudat táplálásához, sok esetben jogos felébresztéséhez is. Jól megjósolta Kodály is, Bartók is, amikor a forrás kellős közepébe jutva, a tűzhányó krátere szélére kerülve a szíveik minden millimétere magába szívhatta a lényeget! Ha azt vesszük, nagyon kevés év telt el amaz első gyűjtések óta: a gramofonba történt felvételek s a mai szofisztikált digitális masinákba valók nemigen térnek el egymástól.

Csodálatos módon a népzene úgy él, mint akkoriban, az elszigeteltség, az elcsatlósítás s a megsemmisítési merényletek ellenére! Akiknek volt szerencsénk a népzenevel s néptáncsal találkozni, nagyrészt rátaláltunk életünk fővágányára. Legálábbis mint magyarok. Onnan nincs visszaút, hátrafordulás. Ámde ez egy göröngyös útvonal, ha szétszórtságban élsz. Nagyon nehéz tartani a lépést! A továbbképzés saját magunktól függ, a lelkesedés viszont a nem mindennapi élményektől.

Ilyen élmények közé sorolom most a május elsején lezajlottakat is. 2007-ben, Buenos Airesben vendégszerepelt a Budapest Fesztivál Zenekar, és akkoriban három zenészük belátogatott a Hungáriába. Valódi táncházat tarthattunk

velük a Regös együttes próbatermében. Most, majdnem négy évre rá ismétlődött az alkalom, de most az akkori zenészek jelentkeztek vissza hozzánk. Szép emlékek visszatáncoltatását várva, ismét velünk töltötték egy napot.

Hideg vasárnap volt ez. Őszi hideg, szeles, de napsütötte! A Hungária megtelt éhes s kíváncsi vendéggel. A sütőrács előtt, a pult mögött Zöldi Marci, Egey Gyula, Papp Jenőke és Zombory Dudi ügyködtek, és előttük állt a hosszú sor, várva a finom falatok felszolgálatát. Közben a beszélgetés, nevetés, lazítás uralkodott, s a hangulat egyre jobbra kerekedett. A két nagy terem megtelt, s utána nem is kellett várni egy percet sem, azonnal felszólt a népzene! A zenére felfigyelt mindenki, és a táncoslábúak rendre megindultunk! Órákhosszat húzták a vendégeink, de melléjük csatlakozott a Regös együttes új bandája is!

Folyt. az átelles oldalán →

Felvonulások legyenek a városokon keresztül, és a Szentmise után, pl. Somlyón megszentelnénk Szent Antal napján a liliomokat és a gyerekeket is!

Aztán pedig Romániában szülés után két év szabadság jár, s míg a legtöbb apuka dolgozik egész nap, sokszor messze a háztól, az anyukák egyedül maradnak sok ideig, depresszióba esnek, butaságokat is csinálnak, s a házasságok tönkremennek. Csináltunk az anyukáknak egy levelező listát, és van egy ilyen klubjuk. Aztán minden névnapon össze is jönnek. Van vagy 500 anyuka ezen a listán. S úgy néz ki, hogy Szent Antal napján ők fognak Csíkszeredán felvonulni babakocsikkal. Majd megállunk a polgármester hivatala előtt, a nagy gimnázium előtt, meg a református templom előtt...

ZK: Már olyan dolgokat szerveztek, amelyek erősen felhívják a figyelmet - de olyan kedvesen, hogy nem járhatnak el ellene!

CST: Most már mindenki azt mondja Erdélyben is, hogy ha nem születnek gyerekek, akkor vége a világnak. És én is így gondolom, hogy ha nem sikerül eredményeket elérni a demográfiai fronton... Ezért én most tudatosan szeretnék egy pár ilyen dolgot csinálni, ami a kisbabákra s anyukákra felhívja a figyelmet: segíteni rajtuk. Úgy gondolom, hogy ha az a két év úgy jó hangulatban telik el... minden könnyebb lenne nekik. Majd ha egy pár év múlva találkozunk, azt fogom mondani, hogy van nemcsak egy bentlakó otthon, vagy napközi otthon, hanem egy anyaklub otthon is.

ZK: És az apukáknak?

CST: Hát ők is bejárhatnak, bár valószínűleg egész nap dolgoznak, tehát én azt látom, hogy ez egy ilyen önképzőkö... Most pl. június 4-én az összes anyukát apukáktól-mindenestől meghívtam majálisra, s remélem több száz fiatal házaspár fog részt venni.

ZK: Tulajdonképpen lehetne azt mondani, hogy te mindenkit, akik segítenek vagy követnek, nagycsaládodnak érzed!

CST: Persze...

ZK: Szüleid élnek még?

CST: Hát anyukám igen, s ő egyik legkedvesebb munkatársam! Nagyon

aranyos, hál'Istennek jól bírja magát, már hetven fölött van. Igazából főleg a nagylányokat igen nehéz öltöztetni, a kislányokat is, mert egy lánynál nem az van, hogy nem tetszik, hanem, hogy szorít, hogy kicsi, hogy nagy, és akkor ő foglalkozik ezzel, kikeresi azt, ami éppen kell... Ugye, több száz gyereket öltöztetni nem könnyű. Varr is, a second-rate kapott ruhák közt turkál...

ZK: Persze a nagy munkacsapatban van, aki azért a „számokkal” is foglalkozik...

CST: Igen, van könyvelőnk, egy egész komoly irodarendszer is működik. Ahhoz is rengeteg papírt kell intézni, hogy a román állam segítsen. Munkakönyveket rendben kell tartani, felmutatni mindent. Ugye Jézus Krisztus is azt mondta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami Istené.”

*

Ezeket a szavakat mélyen elgondolkodtam. Még beszélgettünk egy pár percig, viszont azt hiszem, Csaba testvér minden egyes kimondott igéje s egyszerű, átlátszó válaszai által legalább egy lépést közelethettünk a legszebb emberi feladathoz: a szolidáris munka valóságához! Mindannyiunk egyik kötelessége e földön ez kéne legyen! Papi ruhában vagy anélkül, a szívünk melegét mindig meg kéne osszuk. Jólétünk s szerencsénk egy tizedét oda kéne adnunk azoknak, akik tényleg rá vannak szorulva, de olyan értelemben, hogy segítségünk, apró lökésünk által elindulhassanak egy tisztességesebb, jogosabb, emberibb megélhetés felé. S ahogy Csaba testvér szépen kifejezte már: egy gyermek a legszebb ajándék, amit kaphatunk! ▣

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

A várva-várt ösztöndíjas évünk kezdete...

Amikor megérkeztünk, az első, amit mondtunk: „Fúú, de hideg van!” Minden szép havas volt, és a hideg ellenére is nagyon boldogok voltunk, hogy négyen, jó barátok, itt lehetünk együtt, Magyarországon.

Nagyon megörültünk Dóry Koppánynak és Gröber Lisának, akik vártak ránk a repülőtéren és akikkel metróval mentünk a Balassi Intézetbe.

A Balassi nagyon szépnek tűnt nekünk, és furcsa volt a gondolat, hogy az a szürke, nagy épület lesz a mi otthonunk tíz hónapra keresztül. Mindenki nagyon kedves volt hozzánk az első perctől kezdve. Rögtön megkaptuk a szobáink kulcsát; alulírottak Tere és Paula együtt a 3. emeleten, Stefi és Luncsi más szobátársal, a 4. emeleten. Stefi szobátársa is Argentínából jött már tavaly szeptemberben. Ő Bánki Ushi, Czanyó Dodó bácsi unokája. Rögtön nagyon jó barátok lettünk. Luncsi szobátársa egy horvát lány, akit ritkán látunk. Paula és Tere mellett van két nagyon kedves uruguayi lány.

Az első hónapban már egy nagyon jó baráti kör alakult ki. Mindenhol jönnék magyar származású diákok: USA-ból, Brazíliából, Nigériából, Kanadából, Urugyból. Milyen érdekes, hogy ennyi magyar van szétszórva az egész világon, és hogy nem vagyunk egyedül.

A szintfelmérő vizsga után beosztottak minket a haladók osztályába. Rajtuk kívül még 11-en vannak. Hétfőtől péntekig van óránk. A szokásos tantárgyakon kívül van még magyar filmtörténet, magyar irodalmi filmek, néprajz, népművészet, művészettörténet. A kedvencünk az irodalom óra, mert a tanár nagyon érdekesen tartja. A néprajz óra is nagyon érdekes, mert a hagyományokról tanulunk. Azokról a szokásokról, amiket mi otthon „megjatszunk”, mint a betlehemezés,

b-j: Gröber Stefi, Zaháné L. Alexandra (látogató), Zaha Paula, Mattiauda Luncsi, Jeffrey Teréz

Folyt. az előző oldalról

A nyolc húr húzta és húzta, az erdélyi ritmusok majdnem összes rendjét! Felséges volt! Kisebbségi szünetekkel fűszerezve, a folyamat nem állt le estig, folyt a tánc, a népdal, a magyar nóta és a sör, a bor, javával!

Nem mesélhetem el azt, amit ott lehetett csak átélni. Viszont lelkiismeretesen sorolom most fel a zenészek nevét: Kádár István és Römer Ádám (1. és 2. hegedű), Szabó András (háromhúrú brácsa) és Fejérvári Zsolt (nagybőgő). A mi helyi zenészeink pedig Bonapartian Edi és Benkőné Sorbello Carolina (hegedű), Lajtaváry Márton (brácsa) és Kerekes Miki (nagybőgő) voltak. Míg e sorokat írom, végigfut gerincemen a hideg a nagy meghatódástól s büszkeségtől. Remélem

locsolás, májusfa, stb. Jó tudni, hogy miért tesszük ezt már annyi éve.

Sokszor megyünk az osztállyal kirándulni. Múlt héten volt egy történelem óránk a szabadban. A téma az 1956-os forradalom volt.

Nagyon érdekes volt, mert végigjártuk az utat, amelyet a forradalmi diákok tettek meg. Furcsa volt ugyanott állni, ahol mindaz történt, amit a ZIK-ben tanultunk. Minden utcában találkozunk a magyar történelemmel.

Az órarend nagyon változó. Néha csak délelőtt van óránk, néha csak délután, néha délelőtt és délután is. Minden kis szabadidőnkben egyszerűen elme gyünk sétálni. Olyan gyönyörű szép ez a város! Kedvenc helyeink eddig: a Citadella és a Margitsziget. Lassan kezd melegebb lenni, a napok kicsit hosszabbak és a fák kezdenek rügyezni. Nagyon szeretünk a szigetre menni és mátézni. Számunkra nagyon érdekes volt mokusokat látni.

A hétféket kihasználjuk, hogy más magyar városokat is megismerjünk. Eddig Kecskeméten, Pozsonyban, Szentendrén voltunk. Egy hosszabb hétfégen elmentünk Bécsbe is, ahol Luraschi Csutka volt az idegenvezetőnk és López Muñiz Andreánál aludtunk. Olyan kedvesek voltak mindketten!

A tavaszi szünetben szeretnénk elmenni Szeviába. Most tervezzük, reméljük sikerül!

Kicsit sajnáljuk, hogy családunk és barátaink messze vannak, de itt sok családtagunk van, akikkel most nagyon jó együtt lenni: Dóry Koppány, Főthy Lumpi, Gorondi Palkó és Orsi, Várszegi Kata, Gröber Lisa. Sokszor hívunk meg enni, aminek mi nagyon örülünk!

Most értjük igazán, hogy miért élvezték annyira ezt az ösztöndíjas évet mindazok, akik előttünk itt voltak. Ezért érdemes a ZIK-be járni! Nagyon köszönjük a KMCSSZ-nek, a ZIK-nek, szüleinknek és mindenkinek, aki lehetővé tette nekünk ezt a nagy élményt.

Mindenkinek KÉT puszit küldünk!! (ahogy itten illik)

Zaha Paula, Mattiauda Luncsi, Gröber Stefi és Jeffrey Teréz

mindenki felfigyelt arra, hogy már van Buenos Airesnek is szépen fejlődő, saját népi zenekara!

A délután véget ért, jött a sötétedés. Vendégeink eltávoztak, már ez alkalommal hosszabb búcsúzás után. Ez a ráadás egy kezdő barátságot indított el, megegy olyan kapcsolatot, amelyből újabb adag magyar levegőt kapott a Pasaje Juncal és Monteverde közötti terület. Nem egész nyolc óra „kezelés”, és mégis frissebb lelkületre támasztotta fel szőrványunkat!

A nap izgalmaikat nem volt egyszerű csak úgy megemésztünk. Néhányan az együttesből még jó sokáig ott maradtunk a próbatermünkben, és lassan, igen lassan csendesedtünk csak le, mint akik még tartogatták magukban a bankett utolsó ízét. Emléknék, kincsnék. További ihletnek.

István, a világlátott nagybajszú hegedűs e szavakkal vett búcsút tőlem:

„Bár sok olyan magyar fiatal, asszony, férfi lenne a világon, mint amilyenek ti vagytok!”

Zólyomi Kati, egy néptáncos

AMIRŐL ÉRDEMES TUDNI:

Kedves Magyar Honfitársak!
Kedves Barátaim!

Sajnos ebben az évben csak nagyon elkésve írhatom azt, hogy remélem békés, áldott, kegyelemmel teljes húsvéti ünnepeitek voltak! A húsvéti hetet a németországi Regös tábor mellett töltöttük, egy olyan kicsi falunak kis hoteljében, ahol azt hiszem még nem is értesültek az internet létezéséről, és így elmaradt a szokásos húsvéti köszöntés.

Lélekemelő volt a tábor! Több mint 130 jelentkező volt, no meg látogató szülők és nagyszülők. Egész piciktől kezdve öszhajú cserkészekig - minden korosztály képviselve volt. Ebben az évben Sárköz volt a téma, két odavaló asszony is jelen volt, bemutatták a viseleteket, szokásokat, énekeket, táncokat. Konthur Marika fá-

radhatatlan munkával egy kísérő vaskos kis könyvet is gyártott, mivel rájött, hogy nincs összefoglaló anyag a környékről - ezt nagy örömmel fogadták a környék lakói! És ezt a hihetetlen munkát már 30 éve csinálja!

Egy fiatal kárpátaljai lelkész gondoskodott a lelki táplálékról, a gyerekekre szabott ökömenikus Istentiszteletekkel, meditációkkal és imákkal.

Már régóta hallottam erről az idillikusan fekvő táborról, és nagyon hálás vagyok, hogy végre személyesen is meglátogathattam. Ha valakinek közületek lehetősége lenne eljutni, nagyon ajánlom. Csak jó korán kell jelentkezni, mert sokszor több a jelentkező, mint a rendelkezésre álló hely. Szeretettel,

Kunckelné Fényes Ildikó

- Közlemény -

Ma egy szeretett barátunk halálát siratjuk: a Józán Észét, aki sok éven át volt közöttünk. Senki sem tudja biztosan, hány éves volt, mivel születési adatai már régen elvesztek a bürokrácia útvesztőiben.

Emlékezni fogunk rá, mert olyan értékes leckéket adott nekünk, mint „dolgozni kell, hogy tető legyen a fejünk felett” és „mindennap kell olvasni egy keveset”; hogy tudjuk, miért lel aranyat, ki korán kel, és hogy felismerjük olyan mondatok érvényességét, mint „az élet nem mindig igazságos” és „lehet, hogy én vagyok a hibás”.

Józán Ész egyszerű és hatásos parancsok („addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér”) és megbízható szülői stratégiák („nem a gyerek, hanem a felnőtt dirigál”) szerint élt.

Egészsége akkor kezdett gyorsan romlani, amikor jó szándékú, de hatástalan szabályokat kezdtek alkalmazni: jelentések egy hatéves kislányról, akit szexuális zaklatással vádoltak, mert megpuszította egy osztálytársát; kamaszokról, akiknek iskolát kellett változtatniuk, mert feljelentették drogot áruló társukat, vagy a fegyelmezetlen diákját megdorgáló tanítónő elbocsátása csak rontott az állapotán.

Józán Ész akkor kezdett háttérbe szorulni, amikor szülők csak azért támadtak a tanároknak, mert azok végezték el azt a munkát, amelyben a szülők csődöt mondtak: fegyel-

mezetlen gyermekeik fegyelmezését.

Még tovább hanyatlott, amikor az iskolának szülői engedélyt kellett beszerezniük ahhoz, hogy beadjanak egy aszpirint, bekenjenek egy gyereket naptejgel, ugyanakkor tilos volt tájékoztatniuk a szülőket, ha egy diáklány teherbe esett, pláne ha abortuszt akart csináltatni.

Józán Észnek elment a kedve az élettől, amikor a tízparancsolat nevetséges anyaggá vált, némely egyház üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek külön bűnbánásban részesülni, mint áldozataik.

Józán Ész számára kemény csapás volt arról értesülni, hogy az ember már nem védheti meg magát egy tolvajtól a saját házában, ellenben a tolvaj beperelheti őt, ha kezét emel rá, és hogy ha egy rendőr megöl egy bűnözőt, még akkor is, ha ez utóbbinál fegyver volt, azonnal eljárás indul ellene aránytalan védekezés miatt.

Józán Ész halálát megelőzte szüleié: Igazság és Bizalomé, feleségéé: Bölcsességé, lányaiké: Felelősségé és Törvényességé, fiuké: Ésszerűségé.

Túléltek szörnyű mostohatestvérei: Hívják ide az ügyvédemet, Nem én voltam, Ne szólj bele és A társadalom áldozata vagyok...

Nem voltak sokan a temetésén, mivel nagyon kevesen értesültek arról, hogy elment.

A HUNGÁRIA őrségváltása

Meglepetések a köbön! 2011 kelles-furcsán, kihívóan mártja kanalát a kolóniánk mindig meleg bognácsába! Bevallom, nem vártam ily meghívást, ámde megtörtént. A Hungária Egyesület tisztségváltást indított: új elnököt és új vezetőségi tagokat vett magához. Megtiszteltetésemre, engem is behívott. Ennyi év szüntelen munka után csak annyit mondhatok, hogy hálát és elfogadást éreztettem velem.

De ha ez nem is történt volna meg, akkor is minden alkalommal eszembe jutna (és jut a jövő... Soka mondhatjuk azt, hogy a Hungáriában telt le eddigi életünk java. Ez azt jelenti, hogy falai közt nőttünk fel, teteje alatt keletkeztek hihetetlen választások, mármint barátoké, munkatársaké, sok esetben élettársaké vagy házastársaké. Változatlanul „otthon” vagyunk termeiben, változatlanul ismerős minden

sarka-csücske. Fáj, ha kopognak látjuk, ha a vakolat valahol már szakadozik, ha a festék szürkül, de az is, ha túl sok idegen veszi birtokába. De hát ez az élet, a túlélés rendje, szükség van az idegenre is.

Az új behívottak ott voltak a nagygyűlésen. Gondok, sikerek, számösszegek és célkitűzések kerültek felsorolásra, megbeszélésre. Az asztal egyik szárnyának szélén helyezkedtem el barátaimmal. Csendben figyeltem a mindenkor ismerőseimet, sokakat közülük igazán szeretek, becsülök. Mégis újszerű érzés öntött el. Édesapám jutott eszembe, amikor, már nagyon régen, azt mondta nekem bátran s őszintén: kislányom, ha ott van (a kolóniában) az, amit keresel, legyen a tied, menj utána, ne veszekedj, légy becsületes és kitartó. S én, amennyire tudtam, eddig azt tettem. Mostantól is kérem Isten segítségét. Világosságot és józan akaratot. (ZK)

